

[Einer-Jensen.]

Opsigelsesret, der tillægges det Udvalg, som oprettes i Henhold til denne Lov. Vi fandt fra vor Side, at det havde været naturligt, om den gældende Huslejelovs Bestemmelser ogsaa omfattede Opsigelse af Lejere, der anvises gennem denne Lov, men det er ikke lykkedes at faa dette Forhold ændret. Dog vil man se i Betænkningen, at den højtærede Indenrigsminister har været enig med Udvalget i, at de Regler, der i øvrigt er gældende i Huslejeloven, ogsaa er gældende for disse Lejere. Og hvad angaar Opsigelsesforholdet, begrænses Opsigelsesretten altsaa til de Tilfælde, hvor det drejer sig om urolige Lejere. Ligeledes er der — som det i øvrigt fremgaar af Betænkningen — Enighed om, at den almindelige Huslejelovgivnings Regler ogsaa i fuldt Omfang skal gælde for disse Lejligheder ved denne Lovs Bortfald.

Ændringsforslag Nr. 2 tager Sigte paa det Spørgsmaal, jeg rejste ved første Behandling, nemlig om Boligforeninger, der jo repræsenterer et betydeligt Antal Lejligheder, og her er man naaet til Enighed om, at de 2 Grundejere ombyttes med 2 Repræsentanter for Boligforeningerne, naar Sagerne angaar dem. Spørgsmaalet om Udvidelse af Boliganvisningsudvalget, saa at der i Stedet for 1 bliver 2 Lejerrepræsentanter, har ogsaa været drøftet, men det har ikke været muligt at faa ændret det, man kalder Overenskomsten mellem Lejere og Grundejere, som har dannet Grundlaget for det Forslag, der er kommet til at foreligge.

Jeg kan ligesom den ærede Ordfører for Udvalget anbefale de Ændringsforslag, der er stillet, og i øvrigt anbefale Forslaget til hurtig Gennemførelse.

Valdemar Sørensen: Jeg kan ligesom Udvalgets Ordfører og det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen anbefale Forslaget til Vedtagelse med de i Ændringsforslagene anførte Forandringer. Det, jeg har haft særlig Interesse i at faa ændret, er Stk. 3 i § 5, ifølge hvilket det i Forslaget var saadan, at man i Virkeligheden lod dette Boliganvisningsudvalg ogsaa fungere som Boligret. Man gjorde med andre Ord Boliganvisningsloven ogsaa til Huslejelov. Det synes jeg af mange Grunde var meget betænkeligt, og jeg er taknemmelig for, at man har faaet indskrænket den i § 5, Stk. 3, foreslaaede Bestemmelse til kun at omfatte dette bestemte Forhold, nemlig de urolige Lejere, med hvem ingen af os jo har

Medlidenhed, idet vi er klar over, at Boliganvisningsudvalget har en legitim Opgave i at faa saadanne Folk ud, naar det har sat dem ind i en Ejers Ejendom. Men naar jeg har lagt saa megen Vægt paa at faa denne Ændring ind, ligger det ogsaa i, at jeg jo ikke har været rolig for, hvad et administrativt Udvalg som Boliganvisningsudvalget kunde staa paa ved Fortolkningen af denne Lov. Jeg maa sige, at vi oplever ikke sjældent nogle ejendommelige Tilfælde med Hensyn til den Slags administrative Forstaaelser. Jeg har netop et saadant Tilfælde, ud fra hvilket jeg gerne vilde rette et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Det vedrører det Tillæg, vi for nogen Tid siden vedtog til Indkvarteringslovgivningen, og hvorefter Indenrigsministeren bemyndiges til, naar Hensynet til bestaaende særlige Forhold gør det nødvendigt, at kræve Bygninger afgivet til Brug eller til offentlig Eje.

Efter den højtærede Indenrigsministers Forelæggelsestale og efter hvad der i øvrigt kom frem under Sagens Behandling her, drejede det sig om at skaffe Rum til de Allieredes Besættelsestropper, ogsaa til danske Militærforlægninger, og endvidere til tyske Flygtninge. Det var de særlige Forhold, der blev paapeget under Behandlingen. Men nu ser jeg af et Par Artikler i „Børsen“ for de sidste Dage, at Administrationen har benyttet denne Lovgivning til at opretholde Beslaglæggelsen af en stor Forretningsejendom her i Byen, ikke til noget af de Formaal, her er Tale om, men til det Formaal at skaffe Statens Administration Udvidelse af dens Kontorlokaler. Der kommer altsaa disse to — jeg kan godt kalde dem begge to samfundsmæssige — Hensyn i Strid med hinanden. Hvem skal man give Fortrinet: Staten, der staar og skal udvide sine Kontorlokaler for at faa Plads til sin Administration, eller de Lejere, som i sin Tid blev sat ud af deres Forretningslokaler i Ejendommen, som har taget de Tab, der er fulgt dermed, og nu gerne vilde ind igen. Det forekommer mig, at en saadan Brug af en Lovgivning som den, man vedtog her som et Tillæg til Indkvarteringslovgivningen, ser dog ejendommelig ud; og uden at jeg naturligvis kan paatage mig noget Ansvar for, at det, man i Dagbladet „Børsen“ skriver, er korrekt, vil jeg dog bede den højtærede Indenrigsminister undersøge Spørgsmaalet og sige os, hvordan det ligger. For det er ganske klart, at en Indkvarteringslov med den Bemyndigelse, den giver, med de Indskræn-